

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

MINISTEREN

J.nr. 05-0800-00053
Init.: TDA
Dato: 2. juni 2005

Under henvisning til spørgsmål nr. 17 vedrørende L 27 fra Folketingets Retsudvalg sendes hermed i 5 eksemplarer ministeren for familie- og forbrugeranliggenders besvarelse.

Spørgsmål:

”Ministerens kommentar udbedes til henvendelsen af 29. maj 2005 fra Niels Christian Wedell-Wedellsborg, jf. L 27 – bilag 20.”

Svar:

I henvendelsen stiller Niels Christian Wedell-Wedellsborg mig tre spørgsmål, som jeg har besvaret nedenfor. Det bemærkes, at det nedenfor anførte om ægtefæller efter lovforslaget også gælder for faste samlevende.

1.

Jeg har forstået Niels Christian Wedell-Wedellsborgs første spørgsmål således, at jeg bedes redegøre for, hvorfor en ægtefælle skal give samtykke til, at den anden ægtefælle tager førstnævntes efternavn, mens der ikke kræves samtykke fra førstnævnte ved den erhvervende ægtefælles videregivelse af det erhvervede navn til en ny ægtefælle.

Lovforslaget ophæver sondringen mellem eget efternavn og giftenavn. Vælger man derfor at samtykke til, at den anden ægtefælle får ens navn, erhverves dette som eget efternavn. Der skal derfor ikke længere registreres og administreres forskellige former for efternavne med hver deres adgang til benyttelse. Dette er efter den nuværende lov allerede gældende for efternavne erhvervet ved samtykke fra en sted- eller plejeforælder. I sådanne tilfælde får sted- eller plejebarnet navnet som egentligt efternavn og har derfor ret til at videregive dette på lige fod med den, der gav samtykke til erhvervelsen, uden at der skal indhentes samtykke til enhver efterfølgende videregivelse.

2.

Niels Christian Wedell-Wedellsborg henviser til mit svar på spørgsmål nr. 11 fra Folketingets Retsudvalg og beder mig uddybe, hvilket eller hvilke hensyn til den tidligere ægtefælle der refereres til og beder mig redegøre for baggrunden for, at et sådant/sådanne hensyn ikke længere kan antages at være tilstrækkeligt tungtvejende til at opretholde den eksisterende ordning.

Herudover beder Niels Christian Wedell-Wedellsborg, som jeg forstår henvendelsen, mig redegøre for, på hvilket grundlag antagelsen om, at en videreførelse af et efternavn erhvervet ved ægteskab alene kan antages at være aktuelt, hvor bæreren har en sådan stærk tilknytning til navnet, at det reelt opleves som en del af den pågældendes identitet, hviler.

Det hensyn, der er refereret til i mit svar på spørgsmål nr. 11 fra Retsudvalget, er hensynet til de ægtefæller, der ikke ønsker, at deres ægtefæller senere videregiver de førstnævntes navne til nye ægtefæller eller særbørn.

Om baggrunden for, at dette hensyn ikke længere synes at være tilstrækkeligt tungtvejende til at opretholde sondringen mellem giftenavn og eget efternavn, skal jeg henvise til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.2., betænkning nr. 1446 om personnavne, s. 121-124 og mine svar på Retsudvalgets spørgsmål nr. 6, 8 og 11, hvori der er redegjort for hensynene bag ophævelsen af sondringen mellem giftenavn og eget efternavn.

For så vidt angår den ovenfornævnte antagelse er det min opfattelse, at et ønske om at videregive og dele efternavn med en anden person/andre personer som altovervejende hovedregel kun vil opstå, hvor det navn, der ønskes videregivet, opleves som en del af den pågældendes identitet. Hvis dette ikke er tilfældet, vil der efter min opfattelse kun yderst sjældent være noget incitament til at videregive og dele navnet med andre. Denne opfattelse er i øvrigt også udtrykt i Navnelovsudvalgets betænkning, s. 122.

3.

Niels Christian Wedell-Wedellsborg beder mig i henvendelsen om at redegøre for, om det er min opfattelse, at identiteten for den ægtefælle, der har givet samtykke til, at den anden ægtefælle kan tage pågældendes efternavn, er mindre beskyttelsesværdig end identiteten for den person, som erhverver efternavnet uden at have nogen slægtsmæssig tilknytning dertil.

Det er ikke min opfattelse, at den enes identitet som udgangspunkt er mere eller mindre beskyttelsesværdig end den andens. Begges identitet er beskyttelsesværdig. En person, der giver samtykke til, at en anden person må bære dennes mellem- eller efternavn, må derfor tåle, at denne person også oplever navnet som en del af vedkommendes identitet og er berettiget til at videregive navnet, som var det vedkommendes eget oprindelige navn.

Lars Barfoed

Dorrit Sylvest Nielsen